

РЕШЕНИЕ

№ 1044

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11345** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на
управление [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ от 19.05.2012г. на
СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 4-ти състав по
нахд №13211/2011 г., с което е изменено наказателно постановление №9921-0023695
от 10.11.2010г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], с
което на основание чл.185, ал.1 ЗДДС му е наложена имуществена санкция в
размер на 600 лв. за нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС, като е намален размера на
санкцията на 500 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на
първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния
закон. Касаторът поддържа, че в административно наказателната преписка не се
съдържат доказателства за извършено нарушение по чл.118, ал.1 ЗДДС и
извършването на нарушението не е доказано в хода на съдебното производство.
Поддържа се, че не е извършено нарушение чрез неиздаване на касова бележка,
тъй като касовият апарат се е намирал в помещение, което е различно от
помещението, където е осъществена козметичната процедура, а когато
козметикът И. С. Н. отишла до касовия апарат, клиентите вече били изгонени
от проверяващите служители от НАП. Поддържа се маловажност на

нарушението по смисъла на чл.28 ЗАНН. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът по касационната жалба директор на ТД на НАП [населено място] чрез процесуалния си представител юр.К. оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 19.05.2012г. по нахд №13211/2011 г. СРС, НО, 4-и състав е изменил наказателно постановление №9921-0023695 от 10.11.2010г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], с което на касатора на основание чл.185, ал.1 ЗДДС му е наложена имуществена санкция в размер на 600 лв. за нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС, като е намалил размера на санкцията на 500 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. Н. Г., на свидетел на наказаното лице - Д. К. Л., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил състава на административното нарушение по чл.118, ал.1 ЗДДС, като управителят на дружеството е приел плащане в брой от клиент на стойност от 5.00 лв. за извършена козметична услуга, което плащане не е регистрирано и отчетено чрез издаване на фискална касова бележка.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 4-и състав е валидно и допустимо.

Касационната инстанция възприема изцяло съобразно чл.220 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН установената от районния съдия фактическа обстановка: При извършена от служители на ТД на НАП - С. на 28.09.2010г. проверка на търговски обект – фризьорски салон – студио „Чар”, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от касатора [фирма] било установено, че е прието плащане в размер на 5.00 лв. от И. С. Н. - козметик, за което не е издаден фискален касов бон от намиращото се в обекта ФУ. За констатираното нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС бил съставен АУАН №9921-0023695 от 01.10.2010г. и издадено обжалваното пред СРС НП №9921-0023695 от 10.11.2010г. на директора на ТД на НАП [населено място].

Законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение, което в хода на съдебното

производство се е доказало по несъмнен начин, предвид показанията на актосъставителя Г.. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение и определянето по размер на наложената имуществена санкция. Тези мотиви са подробни и напълно се споделят от настоящия състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни. В заключение, съдът намира, че първоинстанционният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразния си съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Съгласно визираната за нарушена норма на чл.118, ал.1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо дали е поискан друг данъчен документ. Съгласно чл.25, ал.1, т.1 от Наредба № Н-18/2006г. независимо от документирането с първичен счетоводен документ, лицата по чл.3, ал.1 от Наредбата задължително се издават фискална касова бележка за всяка продажба и за всяко плащане. Съобразно редакция на чл.25, ал.3 от Наредба № Н-18/2006г. към датата на извършване на нарушението: фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. Съдът намира за неоснователни касационните доводи, че нарушението по чл.118, ал.1 ЗДДС не е установено. По време на извършване на проверката е изнет дневния отчет на ФУ за 28.09.2010г., видно от който не е регистрирано и отчетено плащане на сумата от 5.00 лв. За проверката е съставен протокол № 0059054 от 28.09.2010г., от който се установява, че от дневния отчет на ФУ за 28.09.2010г. касовата наличност е 15:00 лв., а фактически установената касова наличност е 36.00 лв. За констатираната разлика управителката на обекта И. Н. изготвила саморъчна декларация, че на 28.09.2010г., към 12:00 часа приела плащане в брой от клиент за сумата от 5 лв. Съгласно показанията на актосъставителката Г. пред СРС, изводът за извършено плащане е направен като се вземе предвид наличността в касата и установената на място наличност. Самата управителка показала на проверяващите сумата от 5.00 лв., която била в джоба ѝ. За същата сума написала писмени обяснения. При тези данни по делото правилно районният съдия е приел, че от доказателствената съвкупност по делото следва категоричен и несъмнен извод за осъществяване състава на нарушението по чл.118, ал.1 ЗДДС.

Показанията на св.Л. не разколебават административно наказателното обвинение. Напротив, св.Л. установява, че нейната приятелка Н. Д. си направила козметична процедура, за която заплатила 5.00 лв. Свидетелката установява, че приятелката ѝ си направила козметична процедура при г-жа Н., след приключването на която «излязла отпред и се чудела, дали да си направи други процедури». Фактът, че клиентът евентуално би изявил желание за друга услуга не освобождава лицето извършващо услугата при приемане

на плащането (съгласно чл.25, ал.1, т.1 и ал.3 от Наредба № Н-18/2006г.) да издаде касова бележка. Твърденията на касатора, че е необходимо технологично време от приемането на плащането до достигането и маркирането на ФУ е плод на защитна версия и не отговаря на житейската логика и обективна действителност. Наличието на отделно помещение в търговския обект означава, че в същото се извършват специфични козметични услуги, но няма обективна пречка едновременно с приемането на плащането за услугата да бъде издадена касова бележка от ФУ. Самият факт, че клиентката продължавала «да се чуди, дали да си направи други козметични процедури» и отишла при приятелките си «да хапне отпред» означава, че е имало достатъчно време между приключването на процедурата, за която е осъществено плащане, и последвалата проверка от служители на НАП. Л. установява, че се хранили, когато дошли служителите от НАП и ги изгонили от обекта. Т.е. не е имало пречка междувременно да бъде издадена касова бележка, като дневният отчет от ФУ категорично установява, че такава не е издадена за приетото плащане от 5.00 лв., което е в нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС. Като е достигнал до същите правни изводи районният съдия е постановил правилен съдебен акт, без да са допуснати визиранията в касационната жалба основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Касационната инстанция напълно споделя доводите на районния съдия за липса на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Касае се за по-висока степен на защита на обществените интереси, свързани с отчетността на продажбите в търговските обекти, при която стойността на услугата е без значение. При преценка на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на наказаното лице, следва да се даде превес на приучването към фискалната дисциплина и изпълнение на всички законови изисквания за отчитане на търговските продажби независимо от тяхната стойност. Наличието на смекчаващи вината обстоятелства правилно е преценено от районния съдия като основание по чл.27 ЗАНН за изменение на наложената имуществена санкция в минималния законов размер от 500 лв.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 19.05.2012г. на СРС, НО, 4-и състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВА В СИЛА съдебно решение от 19.05.2012г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ**, 4-и състав по нахд № 13211/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.